

AD Wikènt INHOUDSOPGAVE

Verhalenbundel Woestijnzand

pagina 14+15

Gaultier brengt ode aan de jaren tachtig

pagina 16

Hennessey geeft Viper extra kracht

pagina 17

Aart Broek: Curaçao verdient respect

pagina 18+19

Microsoft Windows Phone 8 op 29 oktober

pagina 20

L'Oréal 'The Next Level' voor Xbox 360

pagina 21

Puzzels, Tooby, strip

pagina 22

Apple iPad mini

pagina 23

Robot vervangt jongetje op school

pagina 23

IT-column

pagina 23

Adele zingt titelsong James Bond-film

pagina 24

WARWARÚ

Hij die eerlijk rijk is
geworden, hoeft zich niet
schuldig te voelen. Het is de
lulak die dat rond vertelt

MARTIE GINGER

AD Wikènt is een wekelijkse
uitgave van ABCourant NV
en wordt als bijlage van de
zaterdageditie van het
Antilliaans Dagblad verspreid.

ABCourant NV
Prof. Kernkampweg z/n
Willemstad, Tel. 7472200

Verhalenbundel van

Negentien verhalen, negen korte tot heel korte en tien langere verhalen, voorafgegaan door een proloog en besloten met een epiloog in een bundel van 192 pagina's: de eerste verhalenbundel 'Woestijnzand' van Elodie Heloise.

Door Wim Rutgers

Ik las eerst de korte verhalen en was daar niet bijster van onder de indruk omdat ik eerder schrijfprobeersels dan voldragen verhalen in zag. Aardig, zeker, maar niet meer dan dat. Ook met de rest had ik aanvankelijk problemen. De proloog is volgens mij een

non-onderwerp met zijn 'discussie' over het al-dan-niet discriminerende van de woorden 'makamba' en 'neger'. Maar ik vond wel een auteur die er kennelijk niet voor terugdeinst om hete hangijzers te durven benoemen. Zo gaat dat met lezen, je begint aan een roman, een verhaal

De omslag van het boek.

of een verhalenbundel en je vormt je al lezende een persoonlijke mening, die echter naarmate het leesproces vordert, steeds door jou als lezer weer bijgesteld moet worden. Zo merkte ik pas bij tweede lezing op hoe de door mij aanvankelijk negatief geïmpregeerde proloog in de epi-

loog een tegenhanger vindt, waardoor de bundel in zijn totaliteit een ontwikkeling te zien geeft van negatieve en onoverbrugbaar lijkende tegenstellingen naar een belijden van positieve harmonie in de liefde voor het eigen eiland.

Een tweede voorbeeld waaruit blijkt dat ik mijn mening al lezende voortdurend moest bijstellen. Het eerste langere verhaal, het titelverhaal 'Woestijnzand' zag ik als het zoveelste voorbeeld van een slavernijverhaal waarin alle clichés die in die verhalen voortdurend voorkomen aanwezig waren. In het tweede verhaal 'Dutch treat' las ik een herschrijving van talrijke passantenverhalen over de aankomst op een Caribisch eiland waar de hoofdpersoon dan geconfronteerd wordt met ergerlijk en zelfs discriminerend gedrag van immigratie- en douanefunctionarissen. In dit geval dus een herschrijving: geen Caribisch eiland maar Schiphol en de rooiprocentcontrole. Waarom vroeg ik me af? Wat las ik wat ik niet al wist?

Het derde verhaal gaat over een cycloon die op het laatste moment toch uitwijkt. Ik las het vierde verhaal over 'choller' Alfredo en het vijfde over een schilderes en haar expositie en ik herzag mijn aanvankelijke bezwaren omdat ik vond dat in de loop van de bundel steeds sterker een eigen stem van de auteur doorklonk. Dat gevoel versterkte zich in de volgende verhalen over de vrouw Irina die haar overleden man niet wil afstaan en hem angstvallig in haar huis bewaart. Het verhaal 'Schelpenvlees' trok me definitief over de streep, ook omdat daarin het verhaal zich ontwikkelt vanuit het perspectief van de verschillende personages, een procédé dat in het langste slotverhaal 'Jerkchicken' verdient herhaald wordt, al was het slot daarvan in mijn ogen teleurstellend.

Nadat ik de verhalen 'Myste-

In de rij voor het signeren.

